

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra AAGE OG ELSE - DØDEN -

Citation: Kidde, Harald: "Døden. - 1902", i Kidde, Harald: *Døden. - 1902*, 1902-03, s. 18.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde01val-shoot-idm140638392846752/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Døden. - 1902

nesker, navnlig to. Den ene var Borgemesteren og den anden Mester Linné.

Borgemesteren var en lille, gammel Herre med Guldtrøse om Kasketten og Pels. Han vilde altid bytte sin Elfenbensstok med Tucs Kæp, men gjorde det alligevel aldrig. Han havde Briller over de klare Øjne og hvidt Silketørklæde om Halsen og bad altid «den ærede Frue» hilse «Hr. Kammerråden». Det skulde være Fader, men det måtte være noget naragtigt noget, for Fader lo altid af det, når de fortalte det hjemme. Den samme gamle Herre (han havde tykke, gule Skindhansker på) nævnte ofte Ordet: «Hans Majestæt» — og løftede så på Tresschenn, mens hans lille Ansigt med de hvide Bakkenbarter blev stift og alvorligt.

«Hvem er «hans Majestæt»?» spurgte Tue.

«Det er Kongen,» svarede Regitze.

«Aa —» sukede Tue.

Den lille Herre holdt grumme meget af at snakke; selv når det var dårligt Vejr, kunde han opholde dem længe, men stod da idelig og trippede i sine blanke Galosjer «for at holde Fødderne varme», men aldrig så snart fik han Øje på Mester Linné nede på Vejen, før han med en skarp Rømmen tog Afsked.

Et Øjeblik efter stod Mester Linné hos dem med Havelocken flyvende om sig, i de stortærnede Benklæder og med Bulchatten trykket flad på det gråede, buskede Hår.

«P—uh — Statslave — forgyldt Abekat!» blæste han efter den lille Herre, der fjærkede sig i stift Småtrav, «ná, undskyld, Frue, men Synet af den Slags Fyre som Hr. Borgemesteren får mit gamle Studenter- og Radikalerblod til at syde.»

Moder smilte: «Ja, Borgemesteren lader just heller ikke til at ynde Dem.»

Mester Linné slog ud med Hånden: «Frue, han havde udryddet mig for længst, om han formåede, taget

mine sidste, lå Elever fra mig, ladet mig sulte ihjel, sendt mig på Galejerne, hængt mig — puh!»

Ustandseligt snakkende fulgte han dem ned til Byen, Tue skottede til ham med en Blanding af Nysgerighed og Ængstelse, ti Mester Linné var Lærer, og Tue vidste, at han en Gang med Tiden skulde i Skole hos ham. Mester Linné forlod dem da heller aldrig, når de var nået ned til Hjemmet og stod ude i Alleen for at sige Farvel, uden han slog en Klo i hans Krave:

»Men Gud -- den Dreng — skal han ikke snart i Skole — i min Skole?»

«Nej, endnu ikke,» sagde Møder.

Mester Linné stirrede lidt på hende med sine skarpe, grå Øjne:

«Fru, De har Ret -- jeg er Skolemester — af Herrens Vrede og min egen Ulykke, og jeg er en fattig Lus, som trænger til de otte Kroner, men jeg siger Dem, siger højlydt: Skole — Fordummelse -- Slaveri — Idiologi — Statsanstalt — må jeg bede Dem hilse Inspæktøren?»

Og efter et mægtigt Sving med Hatten, vendte han Ryg og ilte gennem Alleen op mod Byen. Tue kunde godt se, han var meget naragtig, men talte de om ham siden, udbød Søster altid med sin hæflige Stemme og brændende Kinder:

«Ja — men hvad kunde han ikke være blevet til, hvis ikke «Herrens Vrede og hans egen Ulykke» havde puttet ham ned her i Provinsen.»

«Ja — og hvis der ikke havde været Klukflasker og Fruentimmer til,» brummede Fader og tændte sin Pibe.

— — — — —
Sådanne Ture gik de alle Årets Tider: om Vinteren, når Stierne var forsvundne under Sne, og Markerne lå hvide og skreg under deres Fødder, om Sommeren, når Kornet bølgede tungt og gult, så